

L'INSECTE DEL MEU ODI

Quan era un nen la meva família i jo vivíem en una masia en el camp. Era un lloc fred i solitari. Encara que passàvem llargues estones en el poble, es feien molt més llargues les que transcorriem en el camp. La soledat em trastornava i vaig començar a mantenir relacions amb l'única forma de vida que em rodejava habitualment: els insectes. Em fascinaven i els capturava per a estudiar-los. Després els trossjava i examinava cada una de les parts. El que més em fascinava eren els processos de metamorfosi d'alguns insectes. Pensava que en cada forma que adquirien la seva consciència de la realitat s'anava encampant a través de la mirada. Ells tenien uns ulls compostos per moltes cel·les que els repetien la mateixa informació una i un'altra vegada. No podia ser en va. Sens dubte encara que la seva intel·ligència era nul·la, eren observadors més aguts que no pas jo. Em donaven por les coses que podien veure en mi. Quan vaig meditar això, automàticament vaig començar a matar tots els que vaig poder. Es va convertir en una obsessió i al cap de poc de temps la

meva mare, massa preocupada per ella, va morir d'un atac cardíac fulminant. El pare ja mai em va tractar com abans del accident. Al cap de poc de temps vam traslladar-nos a la ciutat i allí vaig continuar els estudis fins a entrar a la universitat.

Vaig escollir la carrera d'entomologia per a estudiar de més a prop els meus enemics. No va ser fins a la meitat del últim curs quan, en un canvi de classes, vaig coincidir amb ella. S'anomenava Marta i la primera vegada que la vaig veure vaig experimentar el més pròxim a un orgasme visual que puc concebre. Era perfecta, purament i simplement perfecta, físicament complia de sobres el meu ideal de perfecció. Estava tan commogut que no sabia què dir-li. Un dia vaig provar a saludar-la i iniciar una conversació, però em costava parlar-li i tartamudejava. Es va adonar que m'agradava i es va riure de mi. Això em va anguniar molt i em paralitzava cada vegada que intentava tornar a parlar amb ella. Passava el temps i cada vegada m'agradava més, fins que al final es va convertir en una obsessió que va degenerar en odi. Aquesta es veia incrementada pel fet que tenia un caràcter extravertit i com que era molt atractiva sempre estava rodejada de nois i noies, la qual cosa feia que em posés gelós i que en el fons li tingués una enveja que em devorava per dins. Jo no era així, era callat i tenia por que els altres em tinguessin mal considerat. I per això m'odiava també a mi mateix. Volia veure-la morta.

Desgraciadament per a ella, el meu anhel es va complir i quan vam acabar la universitat ella va morir d'una malaltia. Aleshores, poc abans del seu

soterrament va ser quan se'm va passar pel cap la idea de posseir sexualment el seu cadàver. Probablement va ser perquè sentia que no podia permetre que el meu desig quedés insatisfet. Era una possibilitat que em devorava el cervell cada vegada que ho pensava. Vaig assistir al seu soterrament d'amagat. L'enterraven en un cementiri que estava prop de ma casa. El lloc on la van enterrar era un petit panteó familiar que havien construït feia temps, quan la seva família era més rica.

Vaig estar amagat al costat d'un arbre durant un temps que no puc arribar a determinar. Quan es va fer de nit, em vaig assegurar que tot el món havia sortit, vaig anar cap al panteó, vaig saltar la reixa que em separava de la tomba, vaig forçar la porta amb una palanca i, amb molt de compte, vaig obrir el fèretre. Allí estava ella. Semblava que encara fos viva, ja que la seva cara no estava en absolut blanca, encara conservava un agradable tonalitat que al principi em va semblar inquietant i, al mateix temps, encara més engresadora. En aquell instant, un fort mal de cap va envair la meva percepció, amenaçant a deixar-me inconscient. Per uns moments vaig estar a punt de defallir, però aleshores vaig recordar el ganivet que portava en el cinturó i, en un accés de ira, li vaig esquinçar tota la roba fins que la vaig deixar nua. Em vaig llançar a besar-la lascivament, mentre una violenta erecció començava a formar-se entre les meves cames. Estava com posseït per un gran anhel sexual que intentava ofegar aquell dolor que m'envaïa, i a penes controlava els meus actes. Sols recordo que penetrava el seu ventre, llepava com un gos

assedegat els seus pits i explorava ansiosament les seves formes mortes. Vaig estar copulant com un animal en cel fins que es va fer de dia. Aleshores vaig parar en sec quan vaig observar el seu rostre i em vaig adonar que estava blanca com la morta que era.

Atrapat per un inexplicable pànic vaig deixar la tomba, esborrant totes les pistes i deixant les coses tal com estaven abans. Corrents, vaig saltar la reixa del cementiri i em vaig dirigir a casa tan ràpidament com vaig poder. Vaig arribar i em vaig gitar al llit. El mal de cap anava en augment i, pensant que el cap m'anava a explotar, sorprendentment em vaig adormir. Al obrir els ulls, el mal de cap havia desaparegut per complet i em sentia més bé del que havia estat mai, com si la meva força vital hagués estat renovada per una energia molt més potent que la meva. Em semblava que l'univers brillava. A partir d'aquell moment ja mai vaig tenir problemes de sociabilitat, em relacionava amb la gent amb total naturalitat. En els anys següents, vaig trobar un treball com a professor en una universitat. Aleshores és quan la vaig veure a ella.

Va ocórrer un matí en què estava a punt de creuar per la porta de la facultat, mesclat amb la gran massa de gent que em rodejava i m'ofegava. Mentre intentava obrir-me pas, vaig sentir com m'espentejaven per darrere. Em vaig girar i davant dels meus ulls estava Marta, tan bella i resplendent com quan la tenia com a companya. Era impossible, però estava allí. No m'equivocava, ningú es pot parèixer tant a un altra persona i ella no tenia ninguna bessona.

Prompte vam simpatitzar i, a poc a poc, vaig anar sabent més coses d'aquella enigmàtica noia. Venia d'una família acomodada, tenia la mateixa edat que tindria Marta si encara fos viva i havia estudiad en la universitat de València i no tenia cap connexió amb Marta. Al final, vaig pensar que senzillament era una coincidència i encara que fos gairebé idèntica físicament i gestualment, estava convençut que amb el pas del temps aniria trobant diferències. I la vaig anar coneixent i vaig enamorar-me d'ella amb tanta intensitat com quan estava enamorat de la Marta. Al cap d'uns mesos, ja érem molt amics i ella es va declarar dient-me que m'estimava. Ens vam casar i vam anar de lluna de mel a Regne Unit.

La primera experiència estranya que vaig tenir amb ella va ser quan tornàvem amb avió cap a casa. Aquell dia estava cansat, em feia mal el cap i vaig dormir-me en el seient al seu costat. Aleshores vaig somiar que estava en el panteó on estava enterrada Marta, la seva tomba estava oberta, em vaig arrimar a ella i la mà del seu cos inert em va agafar, portant-me fins la tomba. Entre ella i jo hi havia una mena de membrana translúcida que recobria el seu cos i ens separava. A través d'ella vaig percebre que tenia els ulls ben oberts, amb una mirada hipnòtica difícil de resistir i que estava molt més pàl·lida que quan la vaig deixar anys abans. Em deia que m'apropés, a poc a poc, em va besar els llavis i em digué que volia tenir un fill amb mi. La vaig besar, una mescla de angúnia i excitació va pujar-me al cap. Vam fer l'amor. Ella em deia que jo la vaig matar, li vaig robar la seva vida. Jo volia parar, però no podia. Quan vam acabar, estava més exhaust del que havia es-

tat mai. Vaig alçar-me i impulsivament vaig arrancar la membrana que recorria el seu cos. Aleshores em vaig adonar que era un cadàver en descomposició. Vaig despertar amb un dolor de cap monstruós que em va fer llançar un gemec de dolor. Laura em va preguntar què em passava, però no li vaig respondre. No volia, li tenia por. Vaig perdre la consciència. Una estona més tard, la vaig recuperar en l'hospital de la ciutat. El metge em va dir que no em preocupés massa, que probablement això havia passat a causa del cansament del viatge. Jo sabia que el que havia tingut era més que un somni. Era un missatge que Marta m'havia enviat per a castigar-me pel que li havia fet quan va morir, vaig suposar que ella mai em deixaria en pau, que en els meus somnis em perseguiria fins a matar-me, que per a aconseguir-ho, s'havia reencarnat en Laura i que jo havia caigut en la trampa. Encara no sabia que totes les meves suposicions es quedaven curtes. Setmanes després, ella em va anunciar que estava embarassada. Jo vaig somriure perquè no sospitès, però en el fons estava esgarrifat. Vaig començar a sospitar com Marta em volia assassinar. Ella, en el somni, em va dir que volia un fill meu; ara Laura estava embarassada. No podia ser una coincidència. Ho havia fet de meravella. Fins i tot havia procurat que nosaltres tinguéssim sexe abans de prendre el vol. Així no sospitaria i atribuiria tots els meus somnis a una simple mania. Però ella m'odiava massa, sempre m'havia odiat i això la descobria. En realitat actuava molt bé, però en les meves fantasies no podia dissimular i es descobria com a una criatura d'odi pur. De totes formes, tenia la certesa que ella no sabia res de les meves sospites

i això podia transformar-se en un punt al meu favor. Durant els següents mesos li vaig donar a entendre de forma discreta que jo sabia de les seves intencions i que no em dominaria fàcilment. Va ser a través d'intel·ligents detalls, negant-me a fer alguna que altra feina quotidiana, parlant-li més fort de l'habitual o dient-li que fes coses que ella mai feia. Ella dissimulava que estava trista i jo vaig pensar que havia aconseguit sotmetre-la. M'equivocava per complet.

Una nit vaig tenir un somni pitjor que l'anterior. Estava en el llit i davant meva hi havia un objecte que s'alçava com si fos un monòlit. Estava tot molt fosc i no podia veure del tot bé. De sobte, una llum de color pàl·lid va començar a fer pampalluges. El monòlit era el fèretre en posició horizontal, estava recobert per una substància groguenca que el feia parèixer que una crisàlide. Darrera seu i davant del meu espill hi havia una mena de cordó umbilical que connectava els dos. Aquest travessava la negra i profunda superfície del mirall. La crisàlide es va trencar i d'ella va sorgir Marta. Ella va apropar-se'm a poc a poc. Però no era del tot ella. Era un monstre, paregut a un cuc de carn flàccida, llefiscosa i enormes ulls compostos, que va enroscar-se'm al voltant del cos i em va dir que el nostre fill me mataria en el moment del part. Em va dir que era un insecte, engendrat per la llavor del meu odi, una mescla antinatural d'home viu i dona morta, una abominació. Aleshores va obrir la seva boca i em va mostrar el seu interior, tenia a un ésser horrible dins d'una placenta.

Em vaig despertar cridant pel punyent dolor de

cap que em torturava fins a la súplica, vaig vomitar i, aleshores, vaig començar a sentir-lo. Per fi vaig conèixer que era el que em provocava els meus mals de clepsa. Era un insecte, l'insecte que s'estava desenvolupant en el ventre de Laura i que sempre havia estat en el meu interior, ja que era l'encarnació del meu odi. ¿Però de quin odi em parlava ella? Jo mai havia odiat a ningú fins ara. A través del meu crani el podia sentir. Podia sentir com les seves potes es clavaven en el meu cervell i les seves dents mossegaven les meves terminacions nervioses. I sabia que, d'alguna increïble manera, també era aquell monstre el que germinava en les entranyes de la Laura. Em va preguntar, amb preocupació, si em passava alguna cosa, però sens dubte dissimulava i em vaig enfurismar per la seva detestable ambigüïtat. Com a Laura feia veure que m'estimava i com a Marta jugava amb mi tot el que volia. Era tan cruel que no estava disposat a aguantar-ho; em donava igual si ella s'adonava que jo sabia el que pretenia, aleshores la vaig bufetejar diverses vegades. Va posar una cara d'espant i sorpresa que no va poder ocultar la animadversió que la perforava i amb esfereïment vaig intentar esborrar-la desesperadament. No podia parar, la bufetejava una vegada i una altra... no podia parar. Aleshores amb una veu inflamada d'odi i amb la cara totalment deformada per la ira em va dir que parés. Després em va mirar aterrada i va començar a fugir de mi. Li vaig dir que estigués quieta i que jo sabia perfectament el que planejava i que no m'atraria fàcilment. Ella no em va tornar a dir res. Estava al meu costat, menjava amb mi i dormia amb mi, però mai no em parlava. Era com si no hi fos, com si no

estigués en aquest mon i en el seu lloc sols hi hagués una carcassa buida i sense sentit. Jo ja no sentia res per ella, me n'haguera volgut anar, però no podia i sabia per què. L'insecte seguia desenvolupant-se en el seu interior i ella volia encara acabar amb mi.

Van passar els mesos amb una pesadesa interminable, en els quals la barrera entre els meus somnis i la realitat es va trencar. Va ocórrer un dia en què estava afitant-me. Aleshores, davant meu, vaig sentir un lleu moviment. Vaig alçar la mirada i vaig veure com l'espill havia adquirit una rara i fosca tonalitat, semblava com si fos les aigües d'un pou d'ombres. Va sorgir una figura. Al principi era Marta, després mentre s'apropava a mi, es va transformar en el seu cadàver en descomposició, a continuació en el cuc monstruós i al final en l'insecte. I així el procés va tornar a començar, una vegada i una altra. Totes les encarnacions desfilaven al meu voltant dient-me que la transformació estava arribant al seu final i que prompte moriria. Jo els suplicava dient que em deixessin en pau, però m'ignoraven i seguien, mentre jo estava agafant-me fortament el cap, perquè pensava que m'anava a petar d'un moment a un altre. De sobte, tot va parar. Les figures van desaparèixer i encara que sentia com l'insecte seguia clavant-me les potes dins del meu cap, el dolor va anar cedint a poc a poc. Aleshores vaig començar a rumiar un pla per a acabar amb l'abisme en què s'havia convertit la meva vida; mataria Laura per a matar l'insecte. Estava decidit a fer-ho. Agafaria un ganivet i l'assassinaria quan ella no m'observés. Vaig estar esperant la ocasió entre dolors increïbles i estranyes aparicions que m'assaltaven

en qualsevol moment i lloc. L'oportunitat va arribar una nit a les dos del matí. L'insecte havia deixat de tormentar-me per primera vegada en una setmana i ella estava dormint. Aleshores vaig saber que havia arribat el moment. Vaig agafar el ganivet que havia amagat anteriorment sota el matalàs del llit, em vaig incorporar. En el moment en què anava a fer caure el ganivet, el dolor va tornar. Enfollit, vaig començar a destrossar el matalàs compulsivament. Laura es va despertar i va pegar un crit que jo vaig interrompre tapant-li la boca. Ella la va mossegar fins fer-la sagnar, però a mi no m'importava. Estava a punt de desmaiar-me a causa del dolor quan vaig mirar l'espill que estava al nostre costat i vaig veure la imatge de Marta a punt de sortir-hi d'entre les ombres. Desesperat, vaig deixar caure el meu ganivet sobre el coll de Laura, travessant-li la jugular. Ho vaig repetir varies vegades. Ella no podia cridar, ja que li ho impedia. Marta sí que cridava, i molt. A cada tall, en l'espill es produïa una esquerda. Contemplava amb satisfacció com aquell monstre al qual havia estimat sofría tant com jo en els últims mesos. Al final, al toc del crit mortal d'ella, l'espill es va esberlar per complet, esclatant en milers de fragments. Vaig girar-me i vaig observar que Laura havia mort dessagnada. Li havia clavat el ganivet fins a l'empunyadura. Ara ja no sentia l'insecte. Al matar-la l'havia destruït.

Vaig assegurar-me que fos morta i la vaig embolicar amb la manta. Estava decidit a fer desaparèixer el cos i a desfer-me de totes les coses que em recordessin a ella. Aleshores, vaig mirar el ganivet i, boirosament, vaig recordar que era el mateix que vaig utilitzar per a esquinçar-li el vestit feia anys, en

el cementiri on la van soterrar. Vaig caure que encara no havia acabat la feina que estava fent, que encara no era lliure si els cossos de Marta i Laura seguien existint. En aquell moment vaig pensar en la possibilitat de matar dos pardals d'un tir: Agafaria la Laura i una botella de gasolina, em dirigiria al cementiri i cremaria els cossos.

Mentre anava en el cotxe, vaig estar pensant en el que havia passat i em vaig sorprendre recordant coses que no m'havien ocorregut mai. Eren coses que ocorrien en un món més feliç i brillant que aquest, un món en què estava casat amb Marta i era tot molt agradable. Vaig tallar el fil d'aquells incohorts pensaments i vaig tornar a concentrar-me en el meu pla. Al cap d'uns minuts ja estava aparcant davant les portes del cementiri. Vaig baixar i, ajudat per una escala, vaig travessar el mur, portant el cos i la gasolina. Vaig buscar el panteó entre el laberint de tombes que s'obria davant meu amb una mica d'inquietud. Al final el vaig trobar. Vaig forçar la tanca de la reixa i vaig entrar. Després, vaig obrir el fèretre com l'anterior vegada i vaig trobar un esquelet. Em vaig sentir una mica decebut, però en el fons sabia que sols hi havia això. Vaig deixar el cadàver de Laura al costat de l'esquelet de Marta i vaig calar foc. Els cadàvers es consumien en les flames, mentre jo contemplava fascinat l'espectacle. Marta i Laura eren devorades per les flames que les tornaven a convertir en un sol ésser, unit per la seva destrucció. Aleshores, van tornar els pensaments que m'havien assaltat feia una estona: estàvem jo i ella casats, el mon destil·lava un lluminositat que m'encegava, era un món millor, sense

tenebres, amb un nen petit... Volia suspendre els pensaments però no podia, com no havia pogut fer tantes i tantes coses, vaig fixar la vista en el foc i vaig creure veure més que feia un moment, quan estava encegat. Vaig comprendre que sols em quedava un camí i em vaig llançar a les flames. Tot va ser molt ràpid, més del que la gent pensa. No vaig sentir res, ja que el dolor em colpejava amb tanta intensitat que els meus sentits saturats no van poder captar-lo. Al obrir els ulls, em vaig veure assentat en una habitació que coneixia però que no havia vist mai. Era tota blanca i les parets tenien una rara textura que en la meva confusió no vaig poder identificar. Estava pràcticament buida, sols hi havia un llit. Vaig mirar al meu costat. Estava ella, jugant amb un nen petit. Em vaig alçar i la vaig besar. Després vaig estar jugant també amb el nen. Em sentia molt bé i vaig comprendre que era feliç, vaig estar parlant amb ells i em vaig adonar que compartíem moltes coses. Aleshores vaig fixar-me en la porta. Era gran i hi entrava una llum que ho cobria tot.

— He d'obrir-la? — vaig preguntar.

No van contestar.

— Sento haver-vos fet tan de mal..., no era la meva intenció. Sols volia protegir-vos.—No van contestar.

Vaig alçar-me i vaig intentar obrir-la, no podia fer-ho, per molt que ho intentés. Rendit em vaig girar i vaig observar que en l'habitació no hi havia ningú, mai hi havia hagut ningú, com tampoc hi havia cap llum. De sobte, em vaig sentir molt feble i em vaig asseure. Ho havia entès tot i em sentia sol, molt sol.